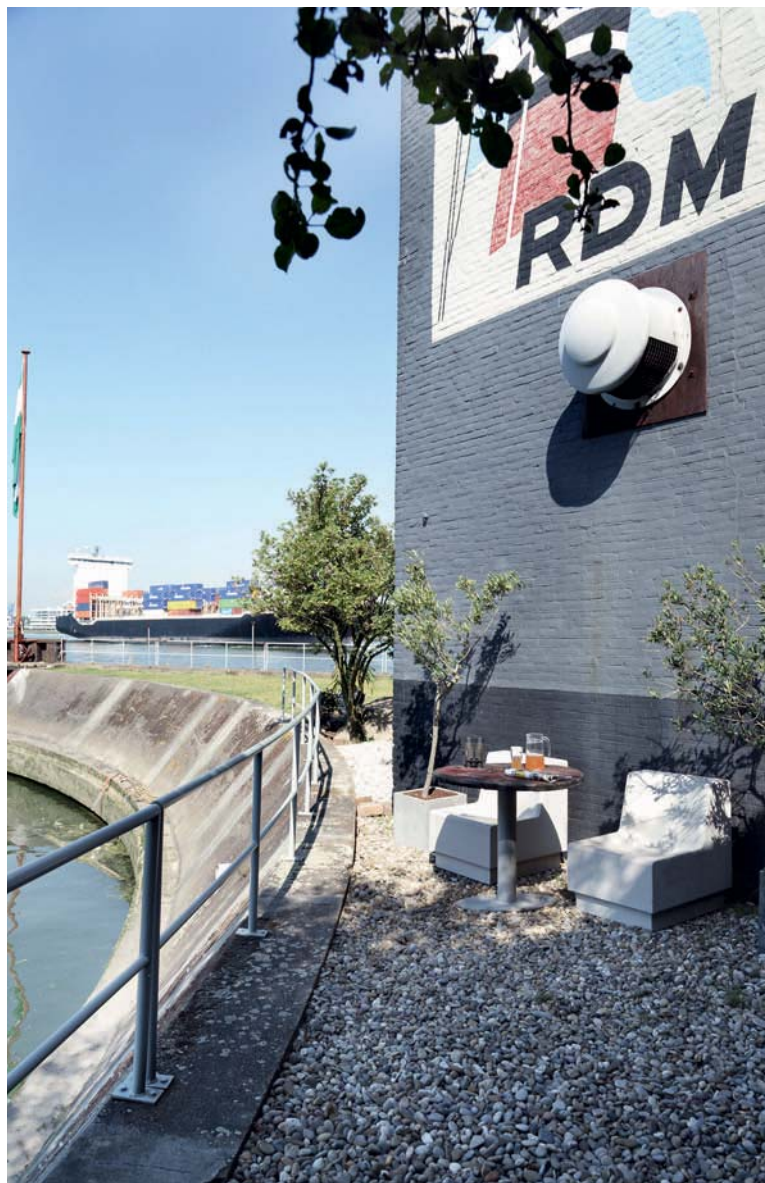

Huizen van over de grens

PAREL IN DE HAVEN

HET INDUSTRIËLE PAND VAN SANDY AAN EEN ROTTERDAMSE HAVENKADE WAS TOTAAL VERWAARLOOSD EN MOEST VOLLEDIG WORDEN GERENOVEERD. NU IS HET EEN GEMODERNISEERDE, EIGENZINNIGE PLEK OM TE LEVEN EN TE WERKEN, DIE NOG DUIDELIJK DE STEMPEL VAN ZIJN VERLEDEN DRAAGT. EEN ECHTE OASE IN DE DRUKTE VAN DE HAVEN.

TEKST EN STYLING **WILMA CUSTERS** • FOTO'S **PEGGY JANSSEN** • PRODUCTIE **FEATURES & MORE**

Foto links: de opslagplaats ligt vlak bij het water. Sandy installeerde er een klein terras, met stoelen van een Rotterdams restaurant. Ze schilderde het logo van de eigenaar van het gebouw op de gevel. De ventilator is nog een getuige van de vorige functie van het pand.

De enorme industriële hanglampen boven de commode werden vroeger buiten op het terrein gebruikt. De zwart-witfoto van een scheepswerf is afkomstig uit de vergaderzaal van een failliete rederij. Het beeldje linksonder, 'De havengroet', is een miniatuur van een standbeeld van 24 meter hoog dat Sandy in de haven hoopt te mogen plaatsen.

In de woonkamer, die ook als werkruimte dient, staan twee antieke houten instrumentkisten, deze is van een cello. Van hieruit is het zicht op de Maas spectaculair.

Sandy Warnaar (47) is geboren en getogen in Rotterdam. Zij groeide op in het havenbekken Rijnhaven. „Daar komt volgens mij mijn industriële inspiratie vandaan“, zegt ze. De grote passie van Sandy's vader was het opkopen van oude, verwaarloosde panden om ze te renoveren en daarna weer te verkopen. Sandy vertelt: „Toen ik klein was, woonden wij eigenlijk constant op een bouwwerf. Ik weet nog dat wij altijd maar weer verhuisden, maar dat was wel de ideale inspiratie voor mijn eigen creatieve ontwikkeling!“

Artistieke achtergrond

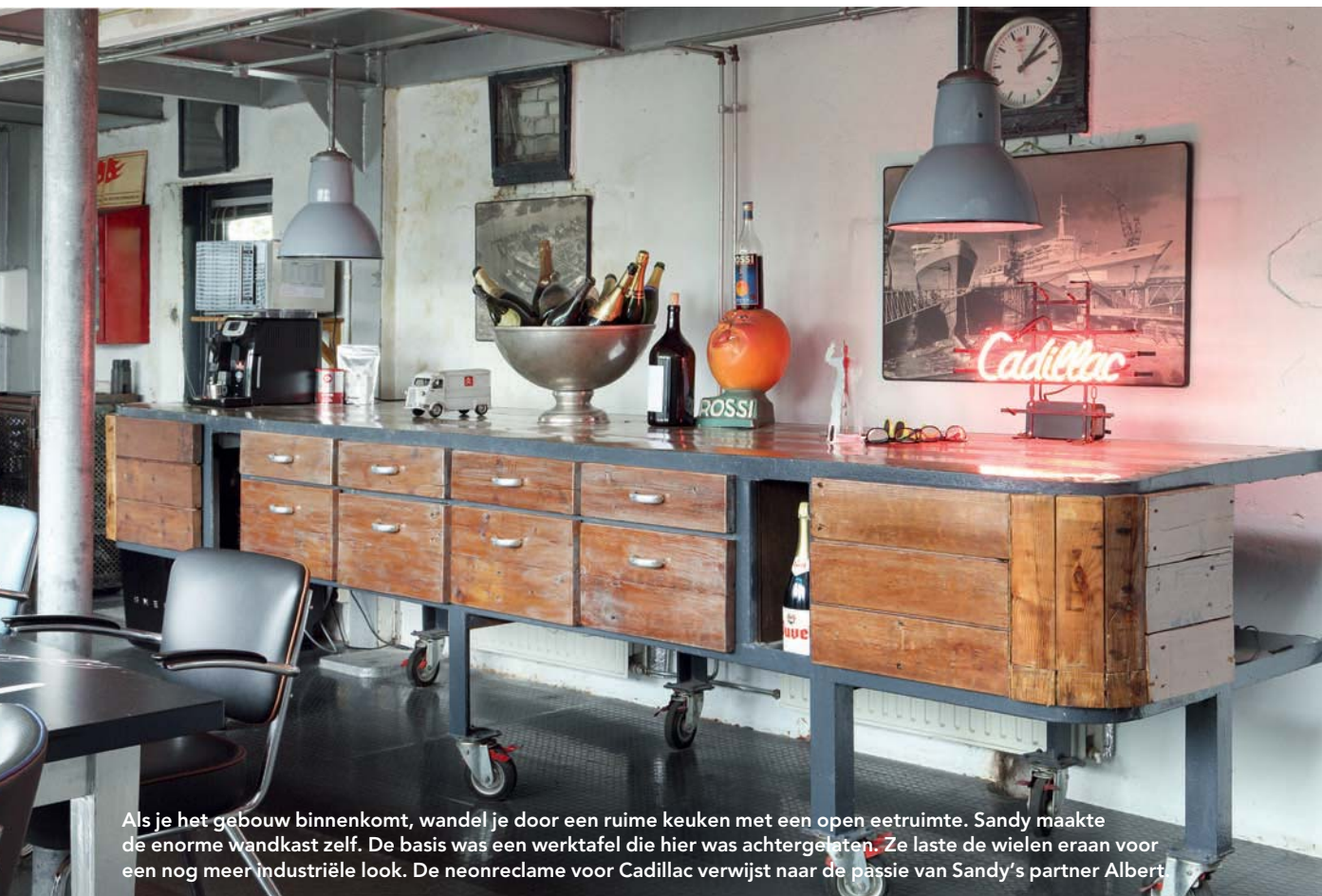
Tijdens haar studie raakte Sandy gefascineerd door dode dieren, een thema dat zij geregeld in haar fotografie cursussen gebruikte. „Wat mij in die dode dieren boeide, was dat ik ze als het ware weer tot leven kon brengen door ze te gebruiken als thema om nieuw werk te creëren. Misschien is er een inspirerende link met mijn fascinatie om vervallen of tot de sloop veroordeelde gebouwen een tweede leven te geven? Misschien is er een verband met de inspiratie die ik als kind opdeed? Misschien ben ik er wel van overtuigd dat je van alles een project kunt maken!“

Nadat zij haar bachelor Kunstgeschiedenis had gehaald, ging zij in een industrieel deel van Rotterdam wonen en werken. Ze gebruikte een oud pakhuis als atelier en woonde in een klein arbeidershuisje in de buurt. „Het huis dateerde uit 1903 en zou eigenlijk worden afgebroken, maar ik wist de overheid ervan te overtuigen dat ik het weer bewoonbaar kon maken.“

>

De Maas stijgt en daalt hier zo'n 1,8 meter met het getij, vandaar de dam waaraan het gebouw ligt. Sandy installeerde de ijzeren leuning zelf met gerecupereerd materiaal. De bovenverdieping had oorspronkelijk in raampjes onderverdeelde vensters. Linksonder: de hoge stoel op geweien is een Amerikaans ontwerp en komt van de Bijenkorf. De lamp erboven hing ooit in een Belgisch treinstation.

Als je het gebouw binnenkomt, wandel je door een ruime keuken met een open eetruimte. Sandy maakte de enorme wandkast zelf. De basis was een werktafel die hier was achtergelaten. Ze laste de wielen eraan voor een nog meer industriële look. De neonreclame voor Cadillac verwijst naar de passie van Sandy's partner Albert

> Een onmogelijke opdracht

Toen het pakhuis met haar atelier een nieuwe bestemming kreeg, werd Sandy verzocht te verhuizen. De havenautoriteit bood haar hulp aan bij het vinden van een nieuw adres en toen ze op zoek ging, ontdekte ze vlak in de buurt, in de havenwijk Heijplaat, een verlaten pand. „Het was liefde op het eerste gezicht! Hoewel het huis in slechte staat verkeerde, wist ik meteen dat ik er iets bijzonders van kon maken... een oase in de haven.” Jarenlang had het gebouw gediend als opslagplaats van carbi- de, een product dat gebruikt wordt door de lassers op de scheepswerf. Wegens het explosiegevaar ligt het trouwens een heel eind van andere gebouwen af. Het had echter twintig jaar lang leeggestaan en was de laatste tijd alleen gebruikt voor brandweeroefeningen, het africhten van politiehonden en als opslagruimte voor de apparatuur van plaatselijke vissers. Sandy kreeg te horen dat ook dit gebouw zou worden afgebroken en dat ze het nooit zou kunnen kopen. De afgelopen jaren hadden heel wat anderen dat geprobeerd, maar het pand stond op de officiële lijst voor de sloop. Het afbraakdossier was in feite al klaar! >

De andere hoek van de keuken, met de eetruimte. Alle stoelen komen van de werf zelf en werden opnieuw bekleed in de oorspronkelijke stijl. De tafel komt uit een vergaderzaal, Sandy kleefde er een grote, zelf ontworpen sticker met een schip op. De lamp vond ze op de werf.

De keuken ziet er industrieel uit met rechthoekige metrotegels tegen de muur en zwarte keukenunits in een stalen kader. De stoelen stonden oorspronkelijk in het ontwerpdepartement van een firma en de tafel komt uit een reffer. De rubberen noppenvloer vind je ook vaak in schepen.

Links: de houten vloer in de slaapkamer is origineel. Sandy personaliseerde de oude metalen kastjes door er cijfers of klinken in hoorn op te bevestigen. Rechts: op het eind van de overloop installeerde Sandy een ruime badkamer. Vanuit het bad heb je een prachtig uitzicht op de Maas. De foto erboven is een verjaardagscadeau voor Albert.

> Robuust

Maar Sandy had het geluk aan haar zijde: een bewonderaar van haar werk bood aan haar te helpen. Hij wist een paar deuren te openen en nieuwe gesprekken met de Rotterdamse Droogdok Maatschappij te regelen. Die hadden succes! Het duurde meer dan een jaar en er was flink wat overredingskracht nodig om de bureaucratie te overwinnen, maar in 2003 werd Sandy dan eindelijk de gelukkige huurster, met een contract voor vijftien jaar! In ruil voor een symbolische huur mocht zij het pand - op eigen kosten - helemaal ombouwen tot haar eigen werkplek. Sandy was uiteraard opgetogen.

Haar doel bij de renovatie was het creëren van een nieuw atelier met extra veel ruimte, dat ook diende als showroom van haar capaciteiten en haar stijl. Ze wilde er mogelijke klanten ontvangen, maar het pand ook verhuren als vergaderruimte. Bij de verbouwing wilde Sandy de oorspronkelijke indeling zoveel mogelijk handhaven, maar wel nog meer daglicht binnenhalen en maximaal gebruikmaken van het zicht op het water en de haven. Ook voor het interieur wilde ze een robuuste look.

Woonkunst

De werken waren omvangrijk: het dak werd vernieuwd, alle ramen moesten worden vervangen, zelfs gas, water, elektriciteit en centrale verwarming moesten worden aangelegd. Daartoe werden trouwens 26 radiatoren gebruikt, gekocht van vroegere havenkantoren. Zowel binnen en buiten moesten bovendien een boel technische installaties als elementen (waaronder buizen) worden gesloopt. De vloeren werden gerenoveerd, in de woonruimte kwamen een schoorsteen en een houtkachel en er werd een nieuwe keuken geïnstalleerd.

Zware ingrepen, dus, die eigenlijk alleen maar tot een goed einde komen als je, zoals Sandy, op slag verliefd wordt op een gebouw. Maar het resultaat mag er dan ook zijn: een woonplek van zo'n 250 vierkante meter groot met een inrichting in industriële stijl, helemaal aansluitend op de geschiedenis van het pand. Dat wordt gecombineerd met vintage en zelf gemaakt meubilair en accessoires, met uitvoerig hergebruik van allerlei voorwerpen. Vandaag is deze oude opslagplaats een oase van rust, een pareltje midden in de haven van Rotterdam. ●